

DRAGOSTEA-RAIUL DIN SUFLETUL NOSTRU

Dragostea este un sentiment de nedescris în cuvinte, este cea ce te face să privești cu alți ochi la tot ce se întâmplă în jur. Să iubești și să fii iubită este minunat

(Popa Cristina, cl. X-U)

Dragostea este o boală ce trebuie tratată în regim de pat.

(Anonimă, cl. XII-U)

Dragostea este un sentiment ce te poate face să zbori în al nouălea cer sau te zdrobeste fără milă.

(G. M., cl.X-U)

Dragostea este beția sentimentelor.

(Anonimă, cl. XII-U)

Dragostea este o pasăre care trăiește și va trăi mereu în libertate; este un sărut furat, un zîmbet inocent, o îmbrățișare pătimașă, un suflet cucerit...

(Barabaș Olga, cl. XII-U)

Dragostea este o groapă, căzînd în care crezi că zbori spre stele.

(Anonim, cl.XI-U)

Dragostea este o frînghie care leagă două inimi și două suflete.

(L. O., cl.XII-U)

Dragostea este lumina și sensul vieții.

(Anonim, cl. XI-U)

Dragostea este un drog dulce care îți oferă plăcere, dar îți ia mințile

(Anonimă, cl.XI-U)

Dragostea este o stare psihică ce apare în urma acțiunii unor hormoni în timpul căreia

creierul își pierde o mare parte din capacitățile analitice.

(Darii Andrei, cl. XII-U)

Любовь-это крик в пустоту, забвение неизбежно.

(Anonimă, cl. XII-U)

Dragostea este sex fără reguli.

(Anonim, cl.XII-U)

Dragostea e oarbă, de aceea îndrăgostiții nu pot vedea nebuniile ce le săvîrșesc

(Dragostea e oarbă, de aceea

îndrăgostiții nu pot vedea nebuniile ce le săvîrșesc.)

Dragostea e un cocktail din toate: stimă, dorință de protecție, dorința de a fi tot timpul alături, dorința de fi unică în viața celui pe care îl însoțești, cred că e totul împreună și formează sensul vieții, fiindcă îi iubești pe cei mai deosebiți.... ceva de genul ce nu se definește!

(Sînic Olga, cl.X-a)

Dragostea este capitularea totală a egoismului omenesc. (Costiuc Igor, cl.V)

Dragostea e soarele ce răsare pînă și în infern. (G.Vladislava, cl. Superioară)

CUM ȘI UNDE?

Majoritatea respondenților speră să întâlnească pe Ea sau pe El pe stradă, în parc, la discotecă, la restaurant, cafenea, bar. Mai multe fete speră să facă cunoștință cu El la bibliotecă (G.M., cl.X-U, Nirca Cristina G., cl.XII-U, Anonimă, cl. XII-U)

Vreau să fac cunoștință cu Ea pe o plajă pentru nudiști, ca mai tîrziu să nu am surprize. (Darii Andrei, cl.XII-U)

Ne-am cunoscut foarte banal, pe Internet, însă cînd ne-am văzut am înțeles că este o dragoste de la prima vedere și că avem o atracție uriașă unul față de celălalt. (Anonimă, cl.XII-U)

Aș vrea să fac cunoștință cu El într-un aeroport din altă țară, atunci cînd zborurile sînt amîinate... (Anonimă, cl.XI-U)

Nu mai doresc să fac cunoștință cu nimeni! Îl am pe El și îl iubesc! (Anonimă, cl. X-U)

GELOZIA POATE FI JUSTIFICATĂ?

Dacă cei doi se iubesc cu adevărat, gelozia e ceva absurd. (Anonim, cl. XI-U)

Gelozia nu poate fi justificată deoarece adesea ea distruge relația și stopează aspirațiile unuia din parteneri. Gelozia e cauzată de neîncrederea în sine. (Veverițovna, cl. XII-U)

Gelozia îți arată că persoana iubită ține cu adevărat la tine și te iubește.

(Bîlea Iulia, cl. X-U)

Gelozia este doar o fățarnicie.

(Anonim, cl. XI-U)

Gelozia este o prostie! Cu cît mai mult îl „gîtui” cu gelozia, cu atît mai repede jumătatea ta va fugi de tine! (Anonimă, cl. XII-U)

Gelozia e inutilă în relația dintre îndrăgostiți; ea aduce doar suferințe și dureri de cap.

(Anonimă, cl. XII-U)

Gelozia e destul de drăguță, dar nu-mi place cînd nu mi se permite nici să mă răsuflu.

(G.M., cl. X-U)

Gelozia distruge multe cupluri, cred că ea trebuie să fie prezentă doar în doze mici, pentru menținerea focului în relație.

(Anonimă, cl. XI-U)

Gelozia e un sentiment foarte dur; oamenii sînt gata să omoare din gelozie.

(Pătrînjel Alexei, cl. X-U)

Gelozia nu trebuie să fie între doi iubiți, deoarece ei trebuie să aibă încredere unul în altul!

(Man Ruslan, cl. X-U)

Gelozia e partea neagră a dragostei, cu părere de rău, anume ea e vinovată de majoritatea certurilor în cuplu, dacă nu ar fi gelozia, nu ar fi atîta ceartă, dar nici atîtea situații de împăcare care sînt cele mai plăcute în toate certurile. (S.O.)

CE CUVINTE SÎ-ȚI SPUN?

Cel mai des fetele sînt încîntate, dezmiardate, alintate cu următoarele cuvinte: *regina mea, ești un cadou dat de soartă, puișor, îngerașul meu păzitor, gîndășelul meu, gîrgilița mea, moșea, fetița mea, șoricelul meu, boțu, fluturaș,*

*bobocul, bulibucul, soarele meu, minune,
buburuză, homiacioc, epuraș, dragostea mea,
scumpetea mea, pisicuța mea, iubita mea,
dulceața mea, scumpa mea, zaia, gugolina,
masea, bombonica, curnuț, zaverușcă, otrava
mea, căpșunica mea etc.*

Băieții cel mai des nu prea doresc să fie
dezmiertați, totuși, unii din ei aud așa cuvinte
ca: *iubi, pușor, ursulețul meu, oduvancic,
caciocul meu, XXL-ul meu, scumpulețul meu,
bărbățelul meu, floricelul meu, etc.*

CELE MAI ROMANTICE CERERI **ÎN CĂSĂTORIE**

Cea mai romantică cerere e cea pe care
iubitul meu o va considera perfectă.
(*Anonimă, cl. X-U*)

..Reînoirea primei întâlniri și pe locul
primului sărut El să scoată din buzunar cutiuța
cu inelul strălucitor... (*Anonimă, cl. XII-U*)

O tortă cu întrebarea: Vrei să fii soția mea?
Da sau Da? (*G. M.,cl. X-U*)

Cea mai romantică cerere în căsătorie ar fi
pe malul râului/ mării/ oceanului la apusul
soarelui... (*Anonimă, cl. XII-U*)

Principalul să nu fie persoane în plus prin
jurul nostru. (*Darii Andrei, cl. XII-U*)

...E ceva personal... (*Anonimă, cl. XII-U*)

Vara, în timpul unei plimbări, făcută pe
neașteptate de către persoana iubită
(*Anonimă, cl. XI-U*)

În timpul unei plimbări cu barca...
(*Anonimă, cl. X-U*)

Pe o navă, în mijlocul mării.
(*Anonimă, cl. XI-U*)

CE COMPLIMENTE ÎNCĂ **NU ȚI S-AU SPUS?**

Ești sensul vieții mele, ești deșteaptă, ești
nostimă, ești frumos, deștept, gingaș, elegant,

iubit, ești soarele vieții mele, ești superbă, unică
și ideală, ești frumos, harnic și capabil la toate
(*Anonimi, cl. X-XII-U*)

Cosmosul meu, eu mor după tine.
(*Artiom, cl. X-U*)

Iubitule, viața mea nu are rost fără tine!
(*Pătrînjel Alexei, cl. X-U*)

Frumușelul meu. (*Andrian, cl. X-U*)

Te iubesc mai mult decât propria viață!
(*G. M.,cl.X-U*)

Mulțumesc că ești!
(*Nirca Cristina G.,cl.XII-U*)

CÎT DUREAZĂ DRAGOSTEA?

Dacă e adevărată-toată viața, dacă nu-două
zile. (*Nirca Cristina G., cl. XII-U*)

Nu mai mult de un an, deoarece fetele de azi
sînt desfrîdate, iar băieții-infideli
(*Artiom, cl. X-U*)

Dragostea durează toată viața, deoarece pe tot
parcursul vieții noi sîntem îndrăgostiți de cineva
(*Anonimă, cl.X-U*)

Trei ani! (*Anonimă, cl. XI-U*)

Dragostea durează atît timp cît ambii au
încredere unul în altul și sînt mereu alături
(*Anonim, cl. XI-U*)

Atît cît durează înțelegerea reciprocă,
încrederea și lipsa geloziei
(*Anonimă,cl. XII-U*)

Dragostea este veșnică, noi iubim de la
naștere, apoi e dragostea copilărească, apoi cea
mai arzătoare-adolescentină și abia apoi este
dragostea matură, care împreună cu înțelegrea,
stima și alte sentimente formează dragostea cea
pînă la moarte. (*Sîtnic Olga*)

***Autori: Mihailov Stas,
Buimistru Vlad (cl. VIII-a)***

Una dintre cele mai frumoase declarații de dragoste din literatura română

Îi aparține lui Liviu Rebreanu și i-a fost dedicată celei care avea să-i devină soție.

Liviu Rebreanu și **Fanny Rădulescu** s-au cunoscut pe terasa Oteteleşanu din București (situată pe locul unde se află astăzi Palatul Telefoanelor), unde, pe atunci, se adunau mai toți artiștii vremii. I-o prezentase bunul său prieten, **Emil Gârleanu**. Ea, absolventă a Conservatorului de Artă Dramatică, era actriță și scriitoare. El stârnise deja interesul prin nuvele publicate în revistele literare. Iată cum își mărturisea Liviu Rebreanu, în 1912, iubirea pentru Fanny.

“Îți mulțumesc din suflet că te iubesc: acesta e cântecul iubirii”

“Mulți cred că se laudă zicând: “Iată inima mea! Vi-o dau... n-am nevoie de dânsa... Mie nu mi-e frică de chinurile geloziei, mie nu-mi pasă de tremurările înfrigurate ale iubirii! De un singur lucru mă feresc: să nu fiu banal! Aș vrea să sufăr, aș vrea să scrâșnesc din dinți, să-mi smulg părul și să adorm cu genele muiate în lacrimi! Astfel, cel puțin, aș ști că trăiesc, aș înțelege, poate, ce înseamnă a iubi... Dar zilele trec, veșnic aceleași, searbede și plictisitoare, și viața mea se scurge întocmai ca viața unei gâze netrebnice... Eu nu pot avea o iubire; eu nu pot avea decât iubiri. Iubirile acestea însă răsar repede, pâlpâie o clipă și apoi pier, dispar pentru totdeauna, parc-ar fi fost niște visuri pe care le uiți îndată ce te-ai deșteptat din somn...”

O, și eu credeam că nu pot iubi, și eu îmi închipuiam că vina nu este în mine, ci în ele, în femeile care nu merită să fie iubite!... Astăzi însă știu și înțeleg că iubirea este făcută pentru cei umili, că cei mândri nu vor putea iubi niciodată... Cei mândri își închipuiesc că nu au

trebuință de inimă; ei nu vreau decât să cucerească, mereu să biruiască; ei cred, în sfârșit, că și în iubire succesul e tot. Dorințele lor poate se vor împlini, poftele lor poate vor fi mulțumite, da... dar, vai, iubirea n-au s-o cunoască niciodată.

Căci iubirea cere supunere, o supunere oarbă, ca și credința. În iubire n-ai să fii convins niciodată,

n-ai să aștepti probe niciodată. Tot ce nu e supunere și devotament nu e iubire. Trebuie să trăiești mult, trebuie să suferi mult, trebuie să pricepi mult pentru ca inima ta să fie în stare a primi iubirea. Cei ambițioși, cei mândri, cei obraznici și nerecunoscători nu pot ști ce este iubirea și, așa, cei mai mulți dintre noi de-abia la vârsta de cinzeci de ani începem să înțelegem iubirea, atunci, deci, când e prea târziu...

Pe mine viața m-a frământat, m-a umilit; mie viața mi-a mulcomit glasul. Astfel am ajuns să nu mai spun că ele nu merită să fie iubite, ci strig pretutindeni: știu să

iubesc fiindcă am învățat a plânge, a suspina și a mă resemna!

Astăzi aș vrea și eu să nu iubesc, aș vrea să fiu iar mândru, ambițios, cuceritor... Dintr-asta se vede că sunt îndrăgostit! Dacă aș ști cânta din syrinx, te-aș duce într-o poiană scăldată în lumină de lună, într-o poiană unde încă nu s-a încuibat mândria omenească, și ți-aș șopti la ureche cântecul celor iubiți. Atunci poate ai pricepe și tu că iubirea nu cunoaște ceea ce lumea numește “a fi iubit”.

Te iubesc pentru că mă iubești: acesta este un schimb, dar nu e iubire. Te iubesc pentru că te iubesc, și nimic mai mult; te iubesc numai pentru că te iubesc; aici începe iubirea. Îți mulțumesc

din suflet că te iubesc: acesta e cântecul iubirii. Omul îndrăgostit nu zice: te iubesc pentru că ești oacheșă; nici: te iubesc pentru că ești bună. Omul îndrăgostit zice: te iubesc cu toate că ești oacheșă, cu toate că ești bună și te-aș iubi chiar dacă ai fi blondă sau dacă ai fi rea.

Poezia, zic unii, a falsificat iubirea. Poezia a făcut cântece, statui, versuri din sentimentul simplu și firesc ce a fost odinioară iubirea, a făcut nebuni din oameni care, și altmintrelea, erau cam porniți spre nebunie, a făcut gurmanzi din oameni care până atunci erau înfomețați. Eu însă zic că nu există poet, muzicant, pictor sau sculptor mai mare ca un îndrăgostit. Pentru ca artistul să înțeleagă poezia cea mare a suferinței trebuie mai întâi să fi fost îndrăgostit. Nu poeții au făcut iubirea, ci iubirea a făcut pe poeți! Iar eu, care citesc bucuros în stele și-mi fac o plăcere dintru a așterne pe hârtie slovă lângă slovă, pot să jur că în slovele noastre umile sunt scrise toate tainele de amor ale cerului înstelat.

Cel ce pricepe viața stelelor pricepe și iubirea omenească! Iubirea nu cunoaște cuvintele credincios și necredincios. Iubești pe altul, va să zică eu nu te iubesc: acesta nu e cântecul iubirii. Omul îndrăgostit nu zice niciodată: m-ai înșelat. Iubirea nu-ți cere socoteală de sărutările ce ai dat sau nu ai dat altora. Iubirea nu-ți scormonește trecutul și nu-ți cercetează prezentul. Viitorul este nădejdea ei; viitorul este egoismul ei. Nădejdea cea deznădăjduită, mângâierea cea nemângâiată sunt balsamul ei, care e tot atât de dulce ca și suferința, ca și iubirea.

Iubești, suferi, trăiești: iată troița iubirii. Sărutările îți alină setea, dar lacrimile îți trezesc în suflet doruri mari, istovitoare și dragi, pe care nu ți le pot alina nici sărutările. Din ochi picură lacrimile, izvorul cel veșnic al iubirii; din iubire picură cântecul, poezia, frumosul, izvorul cel veșnic al lacrimilor.

O bobită de lacrimă, ce tremură sfioasă pe geana iubitei, e o comoară mai mare și mai prețioasă decât sărutările și îmbrățișările tuturor femeilor din lume... O, vanitas, vanitatum vanitas! zice profetul. Toate suferințele sunt deșarte! Îți șoptește un glas dinlăuntru. Sărutări, lacrimi, iubire: toate sunt deșertăciuni mari, nimicuri pline de durere... Și totuși, pentru aceste nimicuri deșarte, pentru aceste deșertăciuni nepătrunse aș fi în stare acum să-mi dau tot ce am mai scump pe lume, aș fi în stare să-mi dau chiar viața...

Nu știu dacă e bine ceea ce fac sau e rău, dar simt că, dintre toate deșertăciunile lumești, am ales pe cea mai frumoasă, care e cea mai frumoasă fiindcă e cea mai deșartă din toate.”

Ploaia de stele

Liviu Rebreanu și Fanny s-au căsătorit în 1921. Și avea să o iubească pentru tot restul zilelor. Iar avea nu doar că avea să-i răspundă cu aceeași dragoste, dar avea să-și abandoneze cariera, punându-și soțul și familia pe primul plan. La aproape două decenii de la moartea lui Liviu Rebreanu, Fanny avea să amintească în volumul memorialistic **“Cu soțul meu”**, că această Mărturisire, publicată pentru prima dată în anul 1912, în Almanahul Societății Scriitorilor Români, a fost prima cerere discretă în căsătorie. Și, în același volum, Fanny avea să povestească un fapt mai puțin știut despre noaptea de 27 noiembrie 1885, noaptea în care s-a născut Liviu Rebreanu:

“Dinspre răsărit, o ploaie de stele răspândi deodată o lumina uriașă. Era sfârșitul cometei Bianca. Impresionat, tânărul soț strigă: «Ludovico, afară ploua cu stele!» Peste câteva minute, tânăra soție de dascăl era mama unui copil voinic, primul născut din cei treisprezece pe care îi va avea.”

**Iubirea nu e târg: te iubesc
pentru că mă iubești.
Iubirea e o certitudine:
te iubesc pentru că te iubesc!**

Liviu Rebreanu

AG PE RIME

Miaul

De guvernanți n-aș spune-n veac,
Chiar dacă nu li-s aliatul,
Că ar umbla cu mîța-n sac,
Dar prea se-aude mieunatul.

Gheorghe Bâlici

Performeră

Iubita mea nu-și pierde firea,
Străbate viața cu-ndrăzneală:
Ieri o-nvățam ce e iubirea,
Azi face ea cu alții școală.

Ana Marinoiu

Unei studente foarte frumoase

Văzând ce strâmbă e dreptatea,
La doar atât studenta speră:
Cu capul face facultatea,
Cu restul face carieră.

Gheorghe Bâlici

Adam și Eva

Să-ncepem, deci, cu începutul,
Așa cum ne-a-nvățat natura:
Adam a inventat sărutul,
Să-i mai astupe Evei gura.

Elis Râpeanu

Unei frumoase

Să îmi întinzi la grea-
ncercare
O mîn'-aș vrea, de
ajutor,
Și, pentru că ispita-i
mare,
Să îmi întinzi... și un
picior!

Gheorghe Bâlici

Adam și discoteca

Privind în jur cum se-nvârtea,
În jurul lui, o mândră fată,
Adam își zise: "Eva mea
Era cu mult mai îmbrăcată".

Ion Ciobanu

Adam adorând-o pe Eva, cu frunza...

Privind-o cu încântare
Cum o întruchipase Sfântul,
Aștepta cu nerăbdare
Timpul când va bate vântul.

Petre Gigea-Gorun

Dragoste interesată

Cuprinși de-al dragostei
foc mare,
Iubite, vom pluti ușor!
- Eu te-am luat să-mi faci mâncare
Da' nu să zbori prin dormitor!

Ion Ciobanu

Îndrăgostiții

Asta-i dragoste sadea,
Cum o alta-n lume nu-i:
El nu poate fără ea,
Ea, fără mașina lui.

Rodica Hanu-Pavel

Infidelitate

Iubirea lor s-a spulberat,
Având la bază un temei;
Căci și-a surprins bărbatu-n pat,
Alături de iubitul ei.

Virgil Petcu

Unui indolent

Sperând de lene ca să-l scap
Și că-l voi pune pe picioare,
Am început să-l bat la cap...
Dar știți ce rezonanță are?!

Giuseppe Navarra

Revers

De ce-ar părea ideea mea prea nouă?
Din paisprezece coaste câte am,
Eu sunt dispusă să cedez, chiar două,
Numai să-l faci, ca lumea, pe Adam.

Angela Chiuaru

Unui poet netaalentat, dar foarte pletos

Găsesc că prea se-ngâmăfă el
Cu păru-i arhiabondent:
Alecsandri era mai chel
Și... parcă-avea mai mult talent!

Cincinat Pavelescu

